

Am citit o parte din scrierile dlui. G. Escu, și recunosc niciuna nu m-a pus în fața unui subiect neașteptat! Ori mai degrabă în fața unui personaj ciudat prin trăirea inversă, de la coadă la cap! Romanul de față îți dă de gândit - personajul prin existența lui este ciudat? Ori trebuie să-l cunosc mai bine pe autor să îmi dau seama dacă chiar este ori nu un farseor. Proiectul de plecare în lumea celor vii, este o farsă pusă la cale de către autor, o abatere de la firescul existenței, (o sfidare chiar) pe care și-l permite la modul fantezist, personajul fiind veșnic la pândă pentru noi descinderi, iar rescrierea vieții trece prin obstacole de netrecut în viața adevărată. Timpul aici are definiții speciale, trebuie să-i pricepi filozofia din explicații alambicate, și în final apare convingerea că el, timpul este unealta lui Dumnezeu. Acțiunea care a pornit înapoi, (cu sfârșitul) cutreieră prin intermediul personajului un adevărat Paradis pierdut. Vecinătatea înconjurătoare e însăși viața, confortul fiind incomod, când realitățile descoperite sunt neașteptate, cu adevăruri neplăcute care dor. A admite adevărul, vine ca o eliberare, ca o ușurare, că a reușit să probeze lucruri, văzând că ceea ce era incertitudine este adevăr, și asta întrece mândria personală a mortului - personajul principal.

*Independența
prin Cultură*
Doina Bârcă